

bliver langt mere Frihed baade for Parterne og for Præsterne, end der er under den nugældende Ordning, som jeg erkender er utilfredsstillende, og jeg synes, at Kommissionsforslaget paa dette Punkt byder saa store Fremskridt og saa gode Fordele, at Folketinget meget vel kan forlade sit tidligere Standpunkt, saa meget mere som man, som det er bemærket, baade i Norge, Sverige og Island nu har indført den valgfrie Form. For den valgfrie Form taler dernæst Hensynet til den personlige Frihed. Her er et Omraade, hvor man ikke bør gøre Indskrænkninger i den personlige Frihed, thi det er bsolut ikke nødvendigt eller paakrævet. Endvidere taler for Valgfriheden Hensynet til mange Menneskers religiøse Følelser, som ikke tilfredsstilles ved, at de ikke faar Lov til at indgaa Ægteskab for Alteret, men i Stedet for skal gaa til en Giftefoged og faa det etableret der. Endelig taler den historiske Udvikling og de praktiske Hensyn, jeg har nævnt, for den valgfrie Form. Det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) udtalte forleden Dag, at tvungent borgerligt Ægteskab nu var gennemført i næsten alle Lande undtagen Norge og Sverige. Ja, selv om det ærede Medlem ikke vil regne med Lande som Spanien, Portugal, Østerrig og Island, saa kan det ærede Medlem dog ikke godt, i det mindste i disse Tider, overse saadanne Lande som England og Amerika. De har der den valgfrie Ordning og tænker ikke paa at gaa bort fra den, men befinder sig udmærket godt ved den, og det stemmer med den Frihedsfølelse, som er fremherskende hos disse Folk. Jeg synes, man paa dette Punkt skulde tage det engelske Forbillede og ikke det, vi har i Tyskland og Frankrig, hvor særlige Hensyn gør sig gældende, og hvor Befolkningen ogsaa er af noget anden Natur end Befolkningen hos os.

Med Hensyn til Forældremagten skal jeg ganske kort udtale min Sympati med, at man ændrer de gældende Regler paa dette Omraade, thi den ganske utilladelige Overvægt, man har givet Manden i dette Forhold, er utvivlsomt et meget svagt Punkt i den gældende Lovgivning. Men jeg vil dog straks tilføje, at jeg ikke er Tilhænger af den her foreslaaede Vej, at blande Øvrigheden ind i disse Forhold mellem Ægtefællerne med Hensyn til Børnene. Det er noget, man kun skal gribe til i Nødsfald. Derfor vil jeg gaa med til at give Øvrigheden Afgørelsen, hvor der foreligger Misbrug af Forældremyndigheden. Jeg vil endvidere gaa med

til, at Moderens Ret til Samliv med Børnene bliver sikret; selv om man ikke kan sige, at der foreligger Misbrug fra Mandens Side, maa Moderen have en naturlig Ret til, at Børnene, i hvert Fald de under en vis Alder, ikke mod hendes Villie bliver taget bort fra Hjemmet og sendt et eller andet Sted hen, hvor Manden mener, deres fremtidige Uddannelse skal foregaa. Selv om der ikke foreligger Misbrug fra Mandens Side i saadanne Forhold, vil jeg give Moderen Ret til at nedlægge Veto derimod, forsaavidt angaar Børn under en vis Alder, maaske 10—12 Aar, hvor man nu vil sætte Grænsen. Naar Børnene bliver ældre, kan det blive nødvendigt for Uddannelsens Skyld, at de ikke gaar hjemme og bliver Mors Dreng, men kan blive sendt ud. Jeg mener derfor, at naar man skal holde Afgørelsen indenfor Familien i saa vid en Udstrækning som muligt, bliver man til en vis Grad nødt til at give Manden eller dog den, der er den væsentlige Forsørger af Familien, Ret til at afgøre Spørgsmaalet. Det mener jeg ikke, man kommer udenom uden at komme fra Scylla i Charybdis.

Om Formueordningen skal jeg kun ganske kort udtale, at jeg ogsaa her er mod Øvrighedens for stærke Indblanding i Ægtefællernes Formueforhold. Jeg sympatiserer i og for sig med det gamle Formuefælleskab, ordnet paa den for Kvinden mest betryggende Maade, og her erkender jeg, at der er Forandringer, der bør foretages, som det ogsaa er sket i dette Lovforslag, for at gøre Kvindens Stilling sikrere, end den nu er. Jeg tænker paa Principperne i §§ 67 og 68, og dem hilser jeg med Glæde. Men jeg vil uden her at gaa i Detailler — dem bliver man nødt til at henvise til Udvalgets alvorlige Overvejelse — advare imod, at Øvrigheden griber for meget ind paa det formueretlige Omraade; thi det vil let gaa paa den Maade, at Antallet af Ægtepagter vil vokse i ganske overordentlig Grad, og det vil efter min Mening i det lange Løb blive til Skade for Kvinden, og saa er det jo en daarlig teoretisk Sejr, de saakaldte Kvinde-sagskvinde har vundet, naar de vel har faaet tilvejebragt formel Ligestilling, faaet Feberen til at forlade Patientten, men Patientten dør deraf eller i hvert Fald bliver daarligere stillet, end hun var før. Ganske specielt henleder jeg Opmærksomheden paa, om det er rigtigt, som her foreslaaet, at gribe ind i bestaaende Ægteskaber, og om det er rigtigt at forbyde Ægtefæller, som ønsker at vedtage, at de vil leve under det Formuefællesskab, vi nu kender,